

Metka (pride z vejo v roci, jokajoč.) O kako sem pač nesrečna!

Oče Šimenec. Metka, čemu jokaš? Kaj se ti je zgodilo?

Metka (ugledajoč Matijeka.) Zdaj je užé dobro, ker je Matijček tukaj; on mi bode pomagal. Ko sem šla v hlev, da bi gnala ovce na pašo, videla sem memo hiše gredóč na oknu tvojo veverico. Mislila sem si, da ti ne bodeš huđ, ako jo s seboj vzamem v hosto. Ko sem ovce gnala, skakala je veverica po meni, a prišedša v hosto, takój je skočila na prvo smreko ter plezala po njej, da je bila kmału v vrhu. V začetku se nisem dosti brigala za njo, češ, vsaj jo lahko priklíčem nazaj, kadar le hočem. In res, vzela sem v roko vejo, ki ima v sebi čarovno moč ter sem govorila óne besede, katere si me ti naučil, Matijček. Ali ne vem, kako je to; menda nisem znala vseh besed; veverice le ni bilo z drevesa. V tem, ko sem se z veverico trudila, prišel je memo gosp. župnikov pes ter mi je vse ovce pognal po hosti, da ni bilo nobene videti nikjer. Zopet sem začela čarati, da bi pričarala ovce, ali zamán, moja pozabljivost je bila kriya, ker sem pozabila prvi dve besedi, ter sem dvakrat rekla: „cukerkandel,“ a vse ni nič pomagalo. Prosim te, Matijček, ná vzemi vejo, ti sam znaš dobro čarati, ter začaraj, da pridejo moje ovce in tvoja veverica zopet domóv.

Oče Šimenec. Uboga Metka! Matijček se je le norčeval s teboj, ko ti je govoril o čaranji. Nihče ne zna iz nič kaj narediti, to zna le Bog sam. Ako hočemo kaj imeti, moramo pridno delati. V potu svojega obraza si moramo vsakdanji kruh služiti. Bodi potolažena Metka; po ovce bodem poslal pastirja, da jih polovi. A ti, Matijček dovolj si kaznovan, ker si v kazen izgubil živalico, ki ti je bila toliko ljuba in draga.

—*—

Tolažba v nesreči.

Ubog človek je potoval bosonog v neko daljno mesto. Bil je tako ubog, da si niti čevljev ni mogel kupiti. Od solnca razbeljeni pesek, po katerem je moral hoditi, pekel ga je takó v nógi, da ste mu obe nogi ranjeni bili. Zato je bil nestrpljiv in bridko je tožil čez svojo nemilo osodo.

Pot ga je peljal skozi neko veliko mesto. Ko je šel skozi ulice rečenega mesta, ugledal je pred cerkvenimi vrati ubozega prosjaka, kateremu ste bili obé nogi odsečeni. Pogled tega ubozega človeka segel mu je globoko v sree. S solznimi očmi je dejal sam v sebi: „Pritožba čez mojo osodo pač ni bila opravičena. S čim setu si zaslužil to veliko milost od Bogá, da setu srečnejši od tega siromaka, kateri se mora kakor črv plaziti od jednega kraja do drugega?“ To rekši, stopil je v cerkev, pokleknil pred véliki oltar in prosil Bogá odpuščenja zaradi svoje nepotrpežljivosti. Odmolivši, šel je dalje svoj pot srečen in zadovoljen, da mu je Bog dal zdravje — največje bogastvo na svetu. Za nekolíko dni pride srečno v óno daljno mesto, kamor je bil namenjen, pozabivši na vse bolečine, ki jih je moral pretrpeti, Bogá hvaleč, da je zdrav na duši in telesu.

Zdravje je največje bogastvo.

—*—